

המדורה הגבוהה בעולם

ישבנו בארה"ב, אבא, אימא ושני ילדים. הייתה לי שם עבודה ורבקה הייתה חופשית לנפשה. הייתה לנו חלוקת עבודה, היא מכינה את הבילויים ואני בעבודה. עד שבא טלפון מחברי נועם זליגמן: "אתה מוזמן לסדנא באוניברסיטה בטקסס". השארתי את המשפחה בווינגטון, עליתי על מטוס גדול, ירדתי בדאלאס, עליתי על מטוס קטן, משהו המזכיר את הפייפר שהיה מטיס אותנו בצבא, וטסתי לקולד ספרינגס, העיר בה יושבת האוניברסיטה. טסנו מעל יער שעציו יפים, לא כל כך גבוהים ולא כל כך צפופים אבל יפים. טסנו עד שראינו לפנינו מבנה ענק ממדים מזדקר מתוך היער, קצת התקרבו והבנו - זה האצטדיון. סביב לאצטדיון שכנה העיר, ובין בתיה, האוניברסיטה. האוניברסיטה (טקסס אי אנד אמ) נוסדה בתחילת המאה ה-20 על ידי הממשלה. באותם ימים הוקמו אוניברסיטאות כאלה כמעט בכל מדינה בארה"ב. הן הוקמו כדי לאמן ולחנך שלושה סוגים של מומחים: חקלאים (אגרונומים), חיילים (קצינים) ומהנדסים (אנג'ינרים), ולא קיבלו אליהן נשים. אפילו הארכיטקטורה של אוניברסיטה כזאת התאימה לתפקידה. בתוך מגרש גדול מכוסה דשא (מגרש מסדרים) וסביבו מבני הלימודים והמחקר. גם הכלכלה של האוניברסיטה באה לשרת את תכליתה, כך שבעת הקמתה נודבה לה באר נפט במתנה. רק באנו וכבר ראינו את הערימה, ערימה ענקית של בולי עץ וענפים שבלטה ונראתה מכל רחבי העיר. מה זה? שאלנו. זו המדורה והיא משתתפת בתחרות על שיא גינס כמדורה הגבוהה בעולם. ועוד אמרו: הלילה הוא הלילה הגדול, הלילה בו תוצת המדורה. אף על פי שהייתה חסרה לי קצת שינה, חיכיתי, ואכן זכיתי לראות בהצתת המדורה. למחרת בבוקר, קמנו, אני ונועם, ויצאנו לעבודה. ראשית היכרנו את עמיתנו הטקסנים שבאו בחליפות גזרות היטב על גופות חסונים, כשרגליהם במגפי בוקרים מסוגננים. יצאנו לראות את המרעה (של האוניברסיטה) ופגשנו ארמדילו נחבא במאורתו. למי שלא גר בדרום ארצות הברית, ארמדילו זה מין דינוזאור קטן ומשוריין שאין כמותו במקומותינו. ביום השני ישבנו בחצר הסדנא ודיברנו, ואיני זוכר על מה. וביום השלישי יצאנו לראות חווה לגידול בקר לבשר. נסענו בין גבעות נמוכות, מצופות במרעה ומנוקדות בעצים. פה ושם מתקן שאיבת נפט הנותן קצב לנוף הפסטורלי שבו פרות דרכו על הדשא או עמדו והעלו גרה. בסוף הגענו. כנגדנו עמד בית חווה מסוגן - כניסה מעוטרת בעמודים בתוך מגרש מגודר בכפיסי עץ לבנים (נזכרתי בתום סויר צובע את הגדר). נכנסנו בדלת הקדמית ויצאנו באחורית, הפונה אל המרעה והפרות הרועות בו. מנהל החווה הוביל אותנו במעלה הגבעה ומשם יכולנו לקבל מבט כולל על חוות בקר בטקסס (כך חשבנו). לאט לאט צפו גם שאלות. נועם חברי שאל: "הן לא שמנות מדי?" תתפלאו, יש גם דבר כזה. וזה העניין: את הפרה, הרי לא מגדלים כדי להראותה (כך חשבתי), מגדלים לבשר. ואנחנו אוהבים את הסטייק שלנו משיש, כלומר, עורקים דקיקים של שומן לבנבן על רקע הבשר האדום. יותר מזה, זה בזבז אנרגיה, הרבה אנרגיה, כי כדי לקבל קילוגרם אחד של שומן צריך המון מרעה או הרבה גרעינים. השאלה השנייה לא באה כשאלה אלא כמחמאה. כמה יפה המרעה, כך נאמר. הוא נראה כמו פארק אנגלי, כל כך מטופח ומסוגן, עד שהוא נראה לגמרי טבעי, גבעות מתונות מצופות במרעה ירוק שבו מפוזרים עצים בודדים גדולים, וחורשות עצים קטנות. איך זה קרה? זה גדל כך מעצמו? על השאלה הזו ענה המנהל כך: "כשקבלה את

החוזה, יצאה אשת הבעלים למקום הזה, שממנו נראה חלק גדול מן הנוף, ואמרה: "את העץ הזה צריך להוריד, את העץ הזה להשאיר, וכך עוצב הנוף הטבעי".

מאוחר בלילה, כשכבר התחלנו להתארגן לשינה, נגלה לנו המראה הזה: כל אנשי העיר, מסודרים בשישיות ומחובקים, מלאו את הרחוב וצעדו לכוון האצטדיון. הגיעו לאצטדיון, נעמדו במקומות, והיו מתכופפים וצועקים לפי הנחיית המנחה שעמד באמצע המגרש. מה זה? שאלתי, זה יל פרקטיס (אימון הצעקות). מסתבר שמחר מתקיים באצטדיון הדרבי הטקסני, המשחק שבין טקסס איי אנד אמ, לבין האוניברסיטה של טקסס. קיים כאן מנהג, שבערב משחק גורלי, נאספים האוהדים (שכאן זה כל תושבי העיר) להתאמן בקריאות וצעקות העידוד במשחק. באיזשהו שלב, נראינו יותר מדי שונים לטעמו של המארח, והוא שלח אותנו הביתה, שלא יאונה לנו כל רע. למחרת באנו למשחק. הייתה שם כל העיר, כולם לבושים בבגדי הקבוצה או בסמליה. על המגרש תמרנו שתי קבוצות המעודדות, תזמורות כלי הנשיפה שלנו ושלהם נגנו כל אחת בתורה. התזמורות - מספר כזה של אנשים כמו שהיה שם בתזמורת, יש אצלנו בקהל. איש איש וכליו, מבריקים אל מול השמים. היה משחק, אחת הקבוצות ניצחה, ואני שוב במטוס הפייפר חזרה לווינגטון המעטירה.